

ת"פ 47114/09/14 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד א ג

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 47114-09-14 מדינת ישראל נ' ג
בפני כב' השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות
כפר-סבא
ע"י ב"כ עו"ד אבישי רובינשטיין
נ ג ד
א ג

ע"י ב"כ עו"ד אורנית מרום

הכרעת דין

כתב האישום והמענה לו

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת **איומים**, בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.
2. על פי העובדות, במועד הרלוונטי לכתב האישום היו הנאשם וגב' א מ (להלן - **המתלוננת**) בני זוג פרודים ולהם בן משותף (להלן - **הקטין**). במועד הרלוונטי נהג הנאשם להיפגש עם הקטין במרכז הקשר בכפר סבא (להלן - **מרכז הקשר**). ביום 7.9.14 נפגש הנאשם עם הקטין במרכז הקשר בנוכחות המתלוננת. במהלך המפגש היה הקטין נסער והחל לקלל את הנאשם. בתגובה אמר הנאשם לקטין "**חכה חכה אני אראה לך מה זה אני אני לאיפה שאתה לומד**". למחרת היום, התקשרה המתלוננת לנאשם ושוחחה עימו אודות הארוע שארע יום קודם לכן. בתגובה, צעק הנאשם על המתלוננת ואמר לה שלא מעניין אותו מי נמצא בסביבה שלה, אם זו היא או האחים שלה, **הוא יוריד את כולם וגם אותה**. בשלב זה, ניתקה המתלוננת את השיחה.
3. בישיבת המענה לכתב האישום, אישר הנאשם כי הוא והמתלוננת גרושים ותיקן כי הקטין כבן 3 וחצי שנים. הנאשם הכחיש כי אמר לקטין את האמירה המיוחסת לו וטען כי אף אם יוכח שאמר את הדברים, הרי שלא מתגבשת עבירת איומים. הנאשם אישר כי שוחח עם המתלוננת בטלפון יום למחרת הארוע עם הקטין ואף "מאוד כעס", אך הכחיש כי איים על המתלוננת.
- לאור כפירת הנאשם נשמעו הראיות בתיק.
4. מטעם התביעה העידו המתלוננת, גב' קרן ברק ינאי (עובדת סוציאלית על פי חוק הנוער), רס"מ דוד לוי (חוקר

אלימות במשפחה).

מטעם ההגנה העיד הנאשם.

המתלוננת

5. המתלוננת, כבת 31 (ילידת 1984), סיפרה כי התחתנה עם הנאשם בשנת 2011 והם נפרדו לפני כשלוש שנים, עת היה בנם הקטין, א, כבן. לדבריה, הנאשם והקטין החלו להיפגש במרכז הקשר לאחר שלא נפגשו תקופה ארוכה - הנאשם לא ראה את הקטין מאז היה בן שנה. הנאשם התנה את קיום מפגשיו עם הילד בנוכחות המתלוננת (עמ' 3).

המתלוננת סיפרה על מערכת היחסים עם הנאשם עובר לפרידתם. היא תיארה אותו כאדם אלים-מילולית כלפיה ואובססיבי - פעם אחת, לדבריה, התקשר אליה בן דודה וסיפר לה שהנאשם נעל את הקטין ברכב. משנודע לנאשם על שיחת הטלפון הוא איים על המתלוננת שידקור אותה או ישחט אותה. הנאשם האשים את המתלוננת שהיא משוחחת עם המאהב שלה כל אימת ששוחחה בטלפון. לדברי המתלוננת, הנאשם היה קנאי מאוד ביחסו אליה. מאז, החליט הנאשם להפסיק את מפגשיו עם הקטין. המתלוננת החליטה לפתוח בהליכי גירושין ומזונות והוגשו על ידה תביעות לבית הדין הרבני ולבית משפט לענייני משפחה כנגד הנאשם. בשלב זה, טען הנאשם כי הקטין אינו בנו ועל כן, אינו חייב במזונותיו. בוצעה בדיקת רקמות שאימתה את העובדה שהקטין הוא בנו הביולוגי של הנאשם, נחתם בין הצדדים הסכם מזונות והנאשם חידש את הקשר עם הקטין דרך העובדת הסוציאלית, כאמור (עמ' 4). עובר לארוע נשוא כתב האישום, התקיימו בין הנאשם לקטין שתי פגישות.

6. לגבי הארוע מיום 7.9.14, סיפרה המתלוננת כי הגיעה עם הקטין למרכז הקשר לפגישה משותפת עם הנאשם. עם הגיעה למקום, החל הקטין לחבק אותה ולא לעזוב. הנאשם ניסה להתקרב לקטין ולדובב אותו, אך זה לא שיתף פעולה. המתלוננת קנתה לקטין ממתק וגלידה כדי שיוכל לאכול יחד עם הנאשם, אך הקטין עמד בסירובו לעבור לידי הנאשם. בשלב מסוים, משמשך הנאשם את הקטין לידי, זרק הקטין את הדברים שאחז, רעד והמשיך לבכות. בשלב זה, החל הנאשם להשתולל והאשים את המתלוננת ובני משפחתה שעשו לקטין "שטיפת מוח". הנאשם החל להסתובב סביב המתלוננת והקטין, "כאילו הוא בא להרביץ לו" והאחראית במקום הפרידה ביניהם ומשכה את הנאשם למרכז הקשר (עמ' 5). לדברי המתלוננת, היא ניסתה לצאת מהמבנה, אולם השומר במקום אמר לה שאין לו אישור להוציא אותה משם.

לאחר מכן, האחראית ביקשה מהמתלוננת כי יעשה נסיון נוסף להפגיש את הנאשם עם הקטין. המתלוננת שאלה את הקטין מדוע הוא כועס על הנאשם וזה אמר לה שהסיבה לכך היא שהנאשם לא הגיע לגן שלו ביום הראשון ללימודים, בעוד אבות אחרים הגיעו עם ילדיהם (עמ' 5).

המתלוננת המשיכה לנסות ולהרגיע את הקטין וקירבה אותו לנאשם, אך זה לא ניסה להקשיב לו והמשיך להטיח במתלוננת האשמות. גם האחראית במקום ניסתה לקרב בין הנאשם לקטין. בשלב מסוים, הקטין קילל את הנאשם ואמר לו "בן זונה", עובדה שהכעיסה מאוד את הנאשם. בשלב זה, אמר הנאשם לקטין באמהרית **"חכה חכה, אני אבוא לאן שאתה לומד ואני אראה לך מה זה. בן של אשה. ככה אתה מתנהג"** (עמ' 5). הקטין מבין אמהרית ולכן הגיב בפחד וצעק לנאשם "די, די". המתלוננת שאלה את הנאשם מדוע הוא מאיים על הקטין. בשלב מסוים, זרק

הנאשם את הכדור מאחורי מרכז הקשר וביקש מהקטין לגשת יחד איתו להביא את הכדור. הקטין סירב. לאחר מכן, הסתיים המפגש והמתלוננת הלכה יחד עם הקטין (עמ' 5). לדברי המתלוננת, דבריו של הנאשם באותו היום השפיעו על הקטין. הוא חזר לישון לצד המתלוננת, התנהגותו הפכה תוקפנית ופסיכולוגית הגן ליוותה אותו (עמ' 6).

7. למחרת, עידכנה המתלוננת את הגנתה של הקטין במפגש הטעון שהיה לקטין עם הנאשם יום קודם וזו יעצה לה להתקשר לנאשם ולברר עימו מדוע התנהג כך. המתלוננת התקשרה לנאשם והוא הגיב בכעס - **"הוא צרח עלי ואמר לי שהבן שלו לא ידבר ככה, ושהוא יוריד אותנו, את כל מי שבסביבה שלו. והיו עוד אמירות שלא שמעתי, פשוט הרחקתי את הטלפון"** (עמ' 6, ש' 8); **"הוא (הנאשם - א.ש.) יוריד את כל מי שמלמד את אליחי וכל מי שבסביבה שלו וגם את האחים שלי"** (עמ' 6, ש' 23). נוכח דברים אלה, ניתקה המתלוננת את השיחה. המתלוננת סיפרה שבעקבות שיחה זו היא פנתה לעובדת הסוציאלית, אשר אמרה לה שהענין חמור וכי יפסיקו את הפגישות בין הנאשם לקטין. לדברי המתלוננת, העובדת הסוציאלית ביקשה שהמתלוננת תביא את הקטין אליה לפגישות, אך הוא סירב בשל חששו מהנאשם (עמ' 6).

המתלוננת נשאלה מדוע הגישה תלונה במשטרה בחלוף 10 ימים מיום הארוע ולאחר שהמשטרה ורשויות הרווחה מנסים לשכנעה להגיש תלונה כנגד הנאשם והסבירה:

"כי אני חשבתי שזה שאני אבוא ואעיד או אגיש תלונה במשטרה זה רק יצית לו יותר לרקום איזו מזימה. יש לו התקפי זעם, ובזמן שאני בשקט אז הוא רגוע. פחדתי שעדות או תלונה במשטרה יצית את המצב, ולא חשבתי שהמשטרה יכולה להגן עלי או משהו כזה... הוא מדבר ככה אלי בזמן שהוא חי איתי, הוא מאיים רק מול הפנים שלי, מול האחים שלי הוא לא היה אומר את זה. הוא היה מאיים עליהם רק מולי, איתם הוא היה צוחק. זה הצחיק אותי שהגיע איום בטלפון על האחים שלי, אחרי תקופה כל כך ארוכה. הוא האשים את כל העולם בחינוך של הבן שלי... אני מפחדת יותר על הבן שלי" (עמ' 7, ש' 1).

ובהמשך, הסבירה המתלוננת מה גרם לה לשנות דעתה ולהגיש תלונה כנגד הנאשם:

"לא השיחות של העובדות סוציאליות השפיעו עלי להגיש תלונה, כבר נמאס לי, זו דרך שלא ניסיתי עדיין התלונה במשטרה, ואמרתי אולי זה יעזור" (עמ' 7, ש' 19).

גם לאחר שנעצר הנאשם על ידי המשטרה המשיכה המתלוננת לחשוש מהנאשם ומהשלכות המעצר - **"אמרתי לו (לחוקר - א.ש.) זה שאזקתם אותו עכשיו זה כדור אש שגודל וגודל וזה יתפרץ עלי, ואז הוא אמר הוא גם ככה נעצר, אין לך איך לברוח מזה, או שתגישי תלונה או שלא תגישי והוא ישתחרר. ובאמת זה או זה או זה, הכל מתפרץ עלי בכל מקרה. ד (החוקר - א.ש.) לחץ עלי כמו שצריך, עד שעות הערב המאוחרות"** (עמ' 8, ש' 1).

8. בחקירה הנגדית הסבירה המתלוננת כי סיפרה לגורמי הרווחה על ארועי אלימות מילולית קודמים שהפנה כלפיה הנאשם. למשטרה לא סיפרה על כך שכן החקירה התמקדה רק בארוע נשוא כתב האישום (עמ' 8). המתלוננת שבה ואישרה כי החוקר דוד לוי שוחח עימה ארוכות וניסה לשכנע אותה להגיע לתחנה ולהגיש תלונה והיא עשתה כן למרות "הלחצים" שהיו לה בבית, שהקטין סבל מהתקפי זעם (עמ' 8-9). המתלוננת סיפרה כי עובר לגביית הודעתה

במשטרה (נ/1) שאל אותה החוקר לוי אם בעבר נקט הנאשם כלפיה באלימות והיא השיבה בחיוב. המתלוננת לא הסכימה להרחיב אודות ארוע האלימות הקודם בפני החוקר, אולם לשאלת בית המשפט סיפרה על המקרה. לדבריה, כשהיה הקטין ..., היא יצאה לטייל עם הנאשם והקטין, ומתוך התקף זעם בעט בה הנאשם ו"קיפל אותי ממש על הריצפה" (עמ' 9, ש' 9). לשאלת הסנגורית אם היה מקרה אלימות נוסף, השיבה המתלוננת כי "היה עוד מקרה אחד שהוא הלך איתי מכות בזמן שהתינוק בחדר" (עמ' 9, ש' 19).

לדברי המתלוננת, היא סיפרה על מקרים אלה לעובדת הסוציאלית הקודמת שטיפלה בה, מיכל (עמ' 9). המתלוננת שבה והדגישה כי חוותה התנהגות אלימה ואובססיבית של הנאשם כלפיה, כשפעם אחת הנאשם עמד מתחת לבית שלה, ואמה מתקשרת אליה פעמים רבות על מנת לוודא שהיא בטוחה (עמ' 10).

ב"כ הנאשם הטיחה במתלוננת כי כאשר המשטרה "חזרה" אחריה שתגיש תלונה כנגד הנאשם היא התבטאה כי "אינה מתרגשת מזה" ו"זו לא פעם ראשונה" ועל כן, אין זה מתיישב עם תחושת פחד - המתלוננת הסבירה שאכן לא רצתה להגיש תלונה במשטרה, ואולם מרגע שהמקרה נודע למשטרה, החוקר לא הירפה ממנה. לדבריה, **"לא רציתי שיגיע למצב כזה. לא רציתי להתלונן, אמרתי להם תעזבו אותי זה לא חדש לי... כל פעם שהייתי שומרת על פרופיל נמוך זה היה עובר בשלום"** (עמ' 10, ש' 14).

9. עוד סיפרה המתלוננת כי בעקבות חשיפת הרקע ויחסיה המורכבים עם הנאשם בפני העובדת הסוציאלית מיכל, הוחלט לכנס בעניינה "ועדת מסוכנות" המורכבת מעובדת סוציאלית (עידית, האחראית על מפגשי הקטין עם הנאשם), גורמים מהמרכז נגד אלימות כלפי נשים ומנהלת הרווחה. לדבריה, העובדת הסוציאלית מיכל העבירה לוועדת המסוכנות את המידע שקיבלה מהמתלוננת וזו העריכה שהמתלוננת נתונה בסיכון גבוה ואף הומלץ לה לשהות במקלט, אולם היא סירבה. עוד הדגישה המתלוננת, כי כל הדברים שמסרה תועדו על ידי הגורמים ששוחחו עימה וכי אם יוזמן תיק הרווחה ניתן יהיה לראות את הדברים כתובים בו (עמ' 12, ש' 7-29).

10. המתלוננת אישרה כי המפגשים הקודמים עם הנאשם היו מוצלחים, והמפגש נשוא כתב האישום בא על רקע העובדה שהקטין כעס על הנאשם שלא הגיע איתו ליום הלימודים הראשון בגן. הוא אף אמר זאת לנאשם במהלך הפגישה (עמ' 11). לדבריה, לאחר שהקטין זרק את הדברים שהחזיק וקילל את הנאשם, רצה הנאשם לעזוב את המקום בכעס, אולם העו"ס אמרה לו להישאר, ואז הוא החל להסתובב סביבה וסביב הקטין בעצבים, כשהוא מטיח בה שהיא ומשפחתה עשו לילד שטיפת מוח (עמ' 14, ש' 25). המתלוננת לא הבינה התנהגות זו של העו"ס, שהוסברה על ידה "שזה קורה שהאבא לא יכול להכיל את הילד והילד לא יכול להכיל את האבא" ואף לא הבינה מדוע השומר במקום מנע ממנע לצאת (עמ' 14, ש' 30). המתלוננת מסרה את שמה של העובדת הסוציאלית שהיתה עדה להתרחשות (עמ' 15, ש' 4).

המתלוננת הכחישה כי איחרה למפגש נשוא כתב האישום. לדבריה, במפגש הקודם האינטראקציה בין הנאשם לקטין היתה תקינה והיא השאירה את הקטין וחזרה לאספו בסוף המפגש. כך גם התכוונה לעשות במפגש האחרון (עמ' 16).

המתלוננת הסבירה כי לא פנתה לעובדות הסוציאליות מיד לאחר שהנאשם איים על הקטין, שכן חששה מהתגובה שמהלך כזה היה גורר מצד הנאשם (עמ' 17, ש' 19).

11. המתלוננת הופנתה למזכר שכתב החוקר דוד לוי, לכאורה, על דברים שמסרה לו בשיחת טלפון (ת/5) והכחישה שאמרה את הדברים כפי שנרשמו (עמ' 18, ש' 15-26). המתלוננת הכחישה שאמרה שהיא רוצה שהפגישות בין הנאשם לקטין יהיו בפיקוחה (עמ' 19, ש' 8).

משהוטח במתלוננת כי הנאשם לא עשה דבר בקשר לקטין שהפחיד אותה, השיבה:

"אני ראיתי אותו בעצמי מסתובב ליד הבית שלי באמצע היום... לפני כמעט שנתיים. אנשים ראו אותו מסתובב בשעות לילה מאוחרות ליד הבית שלי והעברתי את זה לע. הוא החזיר לה תשובה שזו לא היתה בשעת לילה מאוחרת אלא בשעות היום וזה היה בגלל געגועים לילד. אף אחד לא אמר לו אל תבוא לראות את הילד, הוא על דעת עצמו יצא ולא רצה לראות את הילד, הוא נעלם לשנתיים ולא רצה לראות את הילד. אף אחד לא הוציא לו צו הרחקה. את מסלפת את העובדות. את מנסה לעשות אותו מלאך" (עמ' 20, ש' 11).

12. המתלוננת שבה והסבירה מדוע לא פנתה למשטרה או לקבלת צו הגנה ומדוע לא הסכימה להתפנות למקלט:

"זה לא שלא פניתי, כולם הציעו הצעה או לנתק אותי ואת הבן שלי מהמקום המוכר שלנו שאנו נמצאים בו, מהעבודה שלי והמקום של המשפחה ולהכניס אותנו למקלט ולברוח מהחיים שלי כי הוא לא יכול להשתלט על עצמו או צו הגנה שזה דף שאומר לו לא להתקרב. איפה פה את מרגישה מוגנת?" (עמ' 21, ש' 12).

עו"ס קרן ברק-ינאי

13. גב' ברק-ינאי היא עובדת סוציאלית על פי חוק הנוער טיפול והשגחה. את משפחת המתלוננת לא הכירה עד לארוע נשוא כתב האישום, ובעקבות הארוע נתבקשה להתלוות לעו"ס עידית לוי-פינצי, במטרה לפגוש במתלוננת ולנסות לשכנע אותה להגיש תלונה במשטרה כנגד הנאשם, על רקע חשד לסיכון בנוגע לבנה הקטין. בסופו של יום הדיווח והתלונה הועברו למשטרה על ידי העובדות הסוציאליות. לדברי העדה, המתלוננת לא השיבה לטלפון ומשך גבר החשש לשלומה. הבסיס לחשש לשלומה היה דיווח שלה למרכז הקשר על כך שהנאשם השמיע איום כלפי בנה הקטין. סביב זה, הוגש הדיווח הראשוני למשטרה ומאז ניסתה המשטרה, כמו גם העדה ועו"ס עידית, להשיג את המתלוננת על מנת שתגיש תלונה רשמית (עמ' 23-24).

העדה סיפרה שבמהלך הפגישה עם המתלוננת בביתה, הביעה האחרונה את חששה מלהגיש תלונה במשטרה, פן צעד זה יסלים את המצב מול הנאשם. היא הביעה חשש שהנאשם יפגע בה או בקטין. התנהגותה במהלך הפגישה גרמו לעדה להרגיש שהיא מפוחדת ועל כן, שלחה מכתב למשטרה (ת/1). לדברי העדה, במהלך הפגישה עם המתלוננת נכח בבית גם הקטין, והיא הבחינה ש"הוא היה חסר שקט". המתלוננת אמרה שהוא חסר שקט בבית ובגן היות והארוע עם הנאשם במרכז הקשר השפיע עליו (עמ' 24, ש' 12-30).

המתלוננת הסבירה לעדה כי היא מסרבת להגיש תלונה במשטרה שכן "היא מפחדת שלא יוכלו להגן עליה, היא מכירה סיפורים מהסביבה שלה, שלא הצליחו לשמור על האשה או הבן שלה, ורק ההתערבות של המשטרה והרשויות יכול לגרום למשהו יותר גרוע לקרות ולכן היא חוששת" (עמ' 24, ש' 28).

14. בחקירה הנגדית אישרה העדה כי המפגש עם המתלוננת ארך כחצי שעה עד שעה וכי אין לה היכרות עם המתלוננת והקטין ממצבים קודמים (עמ' 25, ש' 11). עוד הסבירה העדה כי התרשמה משפת הגוף של המתלוננת, כמו גם מתוכן דבריה, שהיא מפוחדת - זאת על סמך נסיונה המקצועי בן ה-7 שנים וממפגשים עם עשרות משפחות - "אני מנסה לשחזר ואומרת שהעניינים שלה זזו לצדדים כשהיא דיברה, היא ניסתה לתאר את האירוע, אני לא חושבת שהקול שלה רעד או משהו כזה. קשה לי לשים את האצבע. זו שפת גוף" (עמ' 25-26).

התביעה הגישה את המכתב שהעבירה העדה למשטרה ביום 17.9.14 (ת/1), בו ציינה כי ערכה ביקור בבית המתלוננת יחד עם עו"ס לסדרי דין, עידית לוי-פינצי, באזניה תיארה המתלוננת את האיום שהושמע מצד הנאשם כלפיה וכלפי הקטין. לדברי העדה במכתב:

"ניכר כי א חיה בתחושת פחד וחרדה מתמדת וכן שמבינה שאביו של הקטין עשוי לפגוע בו על מנת להרע לה. שוחחנו עם א על הפנייה למשטרה וניסינו לשכנע אותה לשתף פעולה עם החקירה על מנת שיוכלו לנסות לסייע לה ולהגן עליה. א אמרה שאינה מעוניינת בפנייה למשטרה מכיוון שחוששת מהסלמה מול א, לדבריה חוששת שאם יעצר 'זה יכניס לו רעיונות לראש' לגבי פגיעה בה. בנוסף תיארה כי אינה מאמינה שיוכלו להגן עליה באמת. בעבר קיבלה הסבר לגבי יציאה למקלט וכיום אינה מעוניינת בכך".

עו"ס עידית פינצי-לוי

15. גב' פינצי-לוי היא העובדת הסוציאלית אליה פנתה המתלוננת יום לאחר שהנאשם איים עליה, לכאורה, וסיפרה לה אודות האיום שהפנה כלפיה ואודות האיום שהפנה כלפי בנה הקטין במרכז הקשר יומיים קודם לכן.

יצוין, כי מלכתחילה לא היתה ברשות התביעה הודעה מאת העדה או מסמך שנערך על ידה אודות תוכן השיחה עם המתלוננת, אלא דבריה נלמדו ממזכר שערכה עובדת סוציאלית אחרת ששמעה על הדברים מפיה.

בהחלטה מיום 18.1.15 קבעתי כי על מנת שההגנה תוכל להיערך כדבעי לחקירת העדה, על התביעה להעביר להגנה, עובר לשמיעת העדות, עיקרי דברי העדה, על גבי מזכר שתרושם. התביעה פנתה לעדה וזו אכן כתבה מזכר עם עיקרי הדברים, וב"כ הנאשם הסכימה להגיש המסמך חלף עדותה בבית המשפט. יום לפני המועד בו היתה גב' פינצי-לוי אמורה להעיד, נשלח לב"כ הנאשם פקס מאת ב"כ המאשימה, בו העלה האחרון על הכתב דברים שמסרה לו העדה במסגרת הכנתה לעדות, דברים שנמסרו לו, לכאורה, לאחר שעימת את העדה עם גירסתה של המתלוננת בבית המשפט. עוד עלה כי ב"כ המאשימה מסר לב"כ הנאשם כי העדה תביא עימה את תיק הרווחה של המתלוננת ועל כן, תוכל לשאול את העדה שאלות בהתייחס לתיק הרווחה.

משהביעה ב"כ הנאשם התנגדותה למהלך זה של התביעה, ולאחר שיקול נוסף, זנח התובע בקשתו להעיד את עו"ס עידית פינצי-לוי והסתפק בהגשת המזכר שערכה ביום 20.1.15 (ת/7) חלף עדות בבית המשפט - ראה עמ' 35-37 לפר'.

16. לדברי עו"ס פינצי-לוי, כעולה מ-7/ת, ביום 9.9.14 התקשרה אליה המתלוננת ומסרה לה את הדברים הבאים:

"במפגש שהתקיים במרכז הקשר ב-7.9.14, התנגד הקטין לעבור מידי אמו לידי אביו, היה נסער, זרק את

החטיף והגלידה מידי וקילל את האב. האב האשים את האם בהסתה של הקטין כנגדו, ובשלב מסוים, לדבריה, אמר לקטין באמהרית: 'חכה, חכה, אני אראה לך, אני אגיע למקום בו אתה לומד'. הילד ענה לאב: 'די, די'. לדברי האם, יום למחרת יצרה קשר עם האב, בניסיון לברר מדוע איים על בנם במרכז הקשר. אז, לדבריה אמר לה האב: 'אני אוריד את כולכם, אני אחנוק את כולכם'. בעקבות זאת, ניתקה האם את השיחה עמו".

החוקר, רס"מ דוד לוי

17. העד סיפר כי המתלוננת לא היתה מעוניינת לשתף פעולה ולהגיע לתחנת המשטרה על מנת להגיש תלונה כנגד הנאשם. הדיווח למשטרה הועבר על ידי גורמי הרווחה בשל איום שהופנה כלפי הקטין וכלפי המתלוננת מצד הנאשם. משלא הצליחה המשטרה להביא את המתלוננת להגיש תלונה כנגד הנאשם, עוכב הנאשם לחקירה ונחקר על סמך נתונים שהיו בתיק החקירה, אז הוחלט לעוצרו (עמ' 27, ש' 8).

הודעת החשוד (ת/3) נגבתה ביום 17.9.14 בשעה 11:04 בטרם נגבתה הודעה מהמתלוננת (נ/1, 17.9.14, שעה 20:19).

מן המסמכים שהוגשו על ידי ב"כ הצדדים באשר להשתלשלות החקירה עולים הנתונים הבאים:

- ביום 9.9.14 סיפרה המתלוננת לעו"ס עידית פינצי-לוי אודות האיומים שהפנה הנאשם כלפיה וכלפי בנה הקטין (ת/7).

- ביום 10.9.14 בשעה 20:00 התקשרה החוקרת יעל בר אור-רפס למתלוננת וביקשה שתגיע לתחנת המשטרה על מנת לספר על הארוע כדי המשטרה תבין מה קרה ותנסה לסייע לה. המתלוננת אמרה כי **"היא לא חושבת שזה יסייע לפנות למשטרה"**. הוסבר למתלוננת כי המשטרה רוצה לסייע לה ואם לא תרצה להגיש תלונה לא יאלצו אותה לעשות כן. המתלוננת השיבה כי **"שיחות איתנו לא יועילו וזה יחמיר את המצב"**. משהוסבר לה שהמשטרה לא יכולה להתעלם ממה שקרה בארוע, השיבה **"שזה לא דבר חדש, פשוט עכשיו זה בא אחרי הרבה זמן שזה לא היה, ובגלל זה היא לא מתרגשת מזה"**. המתלוננת טענה שלא תוכל להגיע לתחנה שכן היא מטפלת בבנה הקטין ולמחרת עליה ללכת לעבודה (נ/3א').

- ביום 10.9.14 בשעה 20:25 שוב התקשרה החוקרת למתלוננת ולא היה מענה. בשעה 21:05 ענתה המתלוננת לטלפון ונשאלה מתי תוכל להגיע לתחנה. המתלוננת השיבה: **"אני לא יודעת מה להגיד לך. אני רואה מה קורה שפונים למשטרה"**. המתלוננת השיבה **"שהיא מבינה שזה יצא משליטתה"**. לאחר מכן, שוב אמרה המתלוננת שלא תוכל להגיע בשל העובדה שהיא עובדת במשך היום.

- ביום 15.9.14 ניגש רס"מ יוסי עמר לבית המתלוננת על מנת לבדוק אם היא מעוניינת להגיש תלונה וזו השיבה שאינה מעוניינת לעשות כן (נ/2).

- ביום 16.9.14 נערך ביקור בבית המתלוננת על ידי עו"ס ברק-ינאי ועו"ס פינצי-לוי והמתלוננת סירבה להגיש תלונה כנגד הנאשם (ת/1).

- ביום 17.9.14 בשעה 14:00 התקשר החוקר לוי למתלוננת על מנת להודיע לה על מעצרו של הנאשם, אולם לא היה מענה.

- ביום 17.9.14 בשעה 14:20 התקשר החוקר לוי למתלוננת, הודיע לה על מעצרו של הנאשם והעמיד אותה על זכותה להגיש בקשה לצו הגנה. כמו כן, ביקש כי תגיע למסור תלונה. המתלוננת אמרה שלא מעוניינת להגיע "וזה לא יעזור כלום". המתלוננת טענה שפנתה לרווחה בעניין "מאחר והכריחו אותה ברווחה לאפשר לאביו לראות את הילד". **המתלוננת מסרה כי היא פוחדת מהנאשם ואינה רוצה להמשיך בעניין.** לבסוף הסכימה המתלוננת להגיע לתחנת המשטרה ולמסור הודעה.

18. בחקירה הנגדית הופנה החוקר לוי להשלמת חקירה ארוכה ומהותית שביצע עם המתלוננת, בשיחת טלפון, לאחר גביית הודעת הנאשם (ת/5), ונשאל על ידי בית המשפט מדוע לא גבה הודעה סדורה ומסודרת מן המתלוננת והסתפק ברישום מזכר שאינו מובן ואינו ברור, ושבידעבד המתלוננת לא אישרה חלקים רבים מתוכנו. לענין זה השיב העד:

"המטרה היתה להביא את התיק לעיון התביעות להחלטתם אם להגיש כתב האישום בהליך מהיר. הנאשם אפילו לא הובא להארכת מעצר בפני בימ"ש. על כן, היה צריך להזדרז ולקבל את גירסת המתלוננת. רצינו שהפגיעה בחירותו של הנאשם תהיה מינימלית" (עמ' 29, ש' 1).

דוגמא לבעייתיות שבדרך פעולה זו של החוקר ניתן למצוא בתשובתו לשאלה האם כתב את דברי המתלוננת תוך כדי השיחה הטלפונית או שיחזר דבריה בסיום השיחה - לדברי העד, **"אין לי תשובה לשאלה זו. יכול להיות שאני רושם את הדברים במהירות ולאחר מכן אני מעביר את זה לזכ"ד באופן מסודר, יכול להיות... לגבי הארוע הזה, אני לא זוכר. אם הדברים נרשמו במסמך הזה אני לא יכול לענות"** (עמ' 29, ש' 11-15).

19. החוקר לוי נשאל לגבי מחדלי חקירה בתיק - לא היתה לחוקר לוי תשובה מדוע לא גבה הודעה מסודרת מעו"ס עידית פינצי-לוי לאור הסתירה בין דבריה - לפיהם סיפרה לה המתלוננת שהנאשם איים ש"יחנוק" את כולם - לבין דברי המתלוננת במזכר שערך (ת/5) - לפיהם שללה המתלוננת שאמרה "יחנוק" והבהירה שאמרה "יוריד" (עמ' 30, ש' 12); החוקר לוי לא ראה לבצע עימות בין המתלוננת לבין הנאשם נוכח חוסר שיתוף הפעולה מצד המתלוננת (עמ' 30, ש' 16); החוקר לוי לא ראה לנכון לפנות למאבטח במרכז הקשר ולגבות ממנו הודעה אודות התנהלות הנאשם ביום הארוע ולגבי טענת המתלוננת לפיה נמנע ממנה לצאת מהמרכז (עמ' 30, ש' 22); עוד לא ראה החוקר לוי לגבות הודעה מהעובדת הסוציאלית שנכחה בעת הארוע ויכולה היתה לתמוך בעדות המתלוננת או להפריכה בענין התנהגות הנאשם ושכנוע הנאשם, לכאורה, להישאר עם בנו הקטין (עמ' 30, ש' 23).

הנאשם

20. בהודעתו (ת/3) הכחיש הנאשם כי איים על הקטין או על המתלוננת. הנאשם סיפר כי לא ראה את בנו משך כשנתיים וחצי. הוא התחיל להיפגש עימו במרכז הקשר בכפר סבא. עד לפגישה נשוא כתב האישום התקיימו ארבע פגישות. לדבריו, בפגישה האחרונה נאלץ להמתין כשעה היות והמתלוננת איחרה. הקטין הגיע עם המתלוננת כשבידו

גלידה וחטיף. הנאשם ניגש על מנת להרים את הקטין, והוא התעצבן וזרק על הריצפה את מה שהחזיק, תוך שהוא מקלל ואומר "טפו, אבא בן זונה". לדברי הנאשם, **"באותו רגע לא ידעתי מה לעשות, לקום וללכת או לבכות מול הילד"**. הנאשם פנה למתלוננת ושאל מה קרה לילד, מדוע הוא מקלל ומדוע הוא השתנה כך? הנאשם אישר כי **אמר זאת "בקול רם" היות והיה נסער**. הנאשם טען שהרגיש **"שהיא מסיתה אותו עלי"**. לטענתו, המתלוננת לא השיבה, ראתה איך הילד מקלל אותו ונשארה לשבת. לדבריו, בדרך כלל המתלוננת משאירה את הקטין והולכת, ואולם הפעם נשארה במקום, היות ומלכתחילה הקטין סירב ללכת אליו. לאחר שהקטין קילל את הנאשם, התרחק ממנו הנאשם והלך לשבת בצד, בעוד שהמתלוננת והעובדת הסוציאלית מנסות לדובב את הילד ולשכנעו שישחק עם הנאשם בכדור. הקטין התרצה מעט והחל לשחק עם הנאשם.

לדברי הנאשם, כששאל את המתלוננת מדוע הקטין מתנהג אליו כך, החלה המתלוננת לענות לו והקטין עשה תנועות של אקדח כלפיו.

לגבי שיחת הטלפון עם המתלוננת למחרת היום, אישר הנאשם כי המתלוננת התקשרה אליו ושאלה אותו מדוע צעק על הקטין. וכך תיאר הנאשם את שיחת הטלפון:

"תקשיבי אני עובד כל כך קשה ואני משלם לך חצי משכורת שלי אני משלם עליה שכירות ומזונות. ביחד זה יוצא 2300 ₪ בחודש. שהתקשרה אני צעקתי עליה בטלפון כי כל הלילה לא ישנתי. אמרתי לה לא מעניין אותי עם מי את מנהלת את החיים שלך, ומי נכנס לך לדירה אבל אף אחד לא יקלל ליד הילד. אני לא אכנס לך לחיים הפרטיים. אנחנו היינו פרודים לפני הגירושין שנתיים וחצי ואני לא הייתי איתם בקשר וכל זה בגלל שלא תביא אותי לדבר הזה כמו עכשיו שאני נמצא במשטרה אני תמיד הרגשתי שהיא מחפשת אותי ועכשיו היא הביאה אותי לפה בגלל שצעקתי למה הילד מקלל".

הנאשם אישר כי המתלוננת ניתקה את שיחת הטלפון והסביר **"כי אני צעקתי עליה למה הילד מדבר ומתנהג ככה, למה היא מסיתה את הילד עלי, למה אני לא יכול להיות כמו כולם שנפגש עם הילד שלו והילד לא מקלל את אבא שלו. איך פתאום הילד מתחיל ככה לקלל את אבא שלו בן זונה ויורק על אבא שלו"**.

הנאשם טען כי המתלוננת הגישה כנגדו תלונה במשטרה היות ואמר לה שאם הקטין מתנהג כך אז הוא מפסיק לשלם לה כסף, ומשהפסיק לשלם - הגישה נגדו תלונה במשטרה.

21. בעדותו בבית המשפט שב הנאשם וסיפר שהיה נסער כששמע את בנו מקלל אותו ויורק לעברו, תוך שהוא זורק את הגלידה והחטיף לריצפה. לדבריו, היה מופתע לשמוע את בנו מקלל, והעובדת הסוציאלית אמרה שיתכן ונחשף למילים אלה בגן החדש בו למד. הנאשם אישר כי ניגש למתלוננת ואמר לה **"מה עשית לילד?"**, **יתכן שאמר זאת בצעקות, אך לא איים** (עמ' 40-41). הנאשם לא הבין מדוע הקטין התנהג בצורה כזו תוקפנית כלפיו, בעוד שבפגישות הקודמות התנהג אחרת. הנאשם טען שלעולם לא יאיים על בנו הקטין שכן זהו בנו יחידו אותו הוא מאוד אוהב (עמ' 41). לדבריו, המתלוננת אמרה לו במרכז הקשר כי הקטין אמר לה שהוא כועס על הנאשם שלא הגיע לגן החדש ביום הראשון של הלימודים (עמ' 41, ש' 14).

למחרת בבוקר, התקשרה אליו המתלוננת ודיברה איתו על מה שארע במרכז הקשר. לדבריו, **"חוץ מכעס זה לא היה איומים"**. **"אמרתי לה אני לא נכנס לחיים הפרטיים שלך, לא מציק ולא מפריע לך, אנחנו גרושים ולא אכנס**

לך לפרטיות אבל תדאגי שאנשים לא ילמדו אותו קללות. בשביל זה אני עובד קשה ומשלם לך גם שכירות וגם מזונות. קללות ואיומים לא היו. השיחה נגמרה כשהיא אמרה לי טוב טוב וניתקה את הטלפון. הייתי מאחורי משאית ועם רעש קצת, היא אמרה טוב, טוב וניתקה" (עמ' 41, ש' 20).

22. בחקירה הנגדית סיפר הנאשם כי עשה בדיקת אבהות בשל העובדה שהמתלוננת אמרה לנאשם שהילד לא שלו. היא תבעה ממנו מזונות ואז טען בבית המשפט שכדי שאוכל לשלם מזונות לקטין, הוא רוצה לערוך בדיקת אבהות (עמ' 42, ש' 10). לדבריו, היה בקשר עם הקטין עד גיל שנה ולאחר מכן הפסיק להיפגש עימו "כי לא הסתדרתי עם ההורים שלה שם" (עמ' 42, ש' 15).

משהוטח בנאשם כיצד מסתדרים טובת הילד ואהבתו הרבה אליו עם ניתוק הקשר עימו למשך שנתיים וחצי, השיב: "מסיבות שלי. לא רציתי להפקיר את הילד, לא שלא רציתי לראות אותו, היו לי סיבות, לא הסתדרתי עם ההורים שלה" (עמ' 42, ש' 19).

הנאשם אישר כי משך תקופה בת שנתיים וחצי בה לא שילם מזונות עבור הילד, לא הגישה המתלוננת כל תלונה נגדו (עמ' 43, ש' 1). משנשאל הנאשם מדוע בהודעתו במשטרה (ת/3) טען כי הסיבה שהמתלוננת הגישה נגדו תלונה היתה העובדה שאמר לה שיפסיק לשלם מזונות, השיב - "מה אתה רוצה שאני אגיד לך?" (עמ' 43, ש' 11).

הנאשם אישר כי בשיחת הטלפון עם המתלוננת היא לא צעקה עליו ומשהוטח בו שהיה תוקפן כלפיה, השיב "יש הבדל בין להיות תוקפן לבין לאיים. אלה דברים שאתה צריך להבדיל ביניהם, זה לא היה איום אלא דיבור. אולי הרמתי את הווליום שלי אבל לא איימתי עליה" (עמ' 44, ש' 3).

דין והכרעה

23. לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם, קראתי את פרוטוקול הדיון ואת המוצגים, אני קובע כי לא הוכחו בפני יסודות עבירת האיומים בכל הנוגע לאמירה שהפנה הנאשם לקטין במרכז הקשר. ואולם, הוכח בפני, מעבר לספק סביר, כי הנאשם איים על המתלוננת בשיחת הטלפון ביום שלמחרת.

הכרעתי מבוססת בראש ובראשונה על עדותה של המתלוננת בבית המשפט, אותה מצאתי אמינה ומהימנה, עדות לה נמצאו חיזוקים רבים בחומר הראיות. הכרעתי מבוססת אף על דחיית גירסת הנאשם, בה לא מצאתי ליתן אמון, גירסה שבחלקה לא נמצא כל הגיון ובחלקה האחר חיזקה את גירסת המתלוננת. הכל כמפורט להלן.

24. המתלוננת העידה בפני משך זמן רב, והשיבה לכל השאלות שהופנו אליה בחקירה הראשית ובחקירה הנגדית. משך כל העדות, שנמשכה כאמור זמן לא מועט, התרשמתי מחששה הכן של המתלוננת מהנאשם, והדבר ניכר בשפת הגוף של המתלוננת, באופן שבו השיבה לשאלות, כאשר אולם הדיונים איכלס לא מעט מבני משפחתו של הנאשם. ניכר היה במתלוננת, איפוא, שמעמד מסירת העדות היה קשה עליה. התרשמתי שמדובר במתלוננת אמיצה, שעברה תקופה לא קלה בפרק הקצר של חייה המשותפים עם הנאשם, שסירבה לפנות למשטרה ולהתלונן על הנאשם, עד לארועים נשוא כתב האישום. לו הדבר היה תלוי בה, היתה המתלוננת נמנעת מלהגיש תלונה כנגד הנאשם גם בגין ארועים אלה, אילו לא גורמי הרווחה והמשטרה הפצירו בה לספר את שאירע, ולאחר שהבינה כי משהועבר הדיווח למשטרה על ידי

הרווחה, הרי שהענין "יצא מידיה ומשליטתה".

25. כבר כאן יצוין, כי העובדה שהמתלוננת לא סיפרה לחוקרים על גילויי האלימות הקודמים של הנאשם כלפיה אינם מלמדים כי אלה לא התרחשו במציאות. נהפוך הוא - ראשית, המתלוננת הסבירה במהלך עדותה מדוע נמנעה מלהתלונן כנגד הנאשם עד כה - היא חששה ממנו ולא רצתה להביא לתגובה אלימה ולהסלמת יחסו כלפיה; שנית, המתלוננת היתה מלווה כל העת על ידי רשויות הרווחה ודיווחה להם על התנהגותו של הנאשם כלפיה והעידה כי דבריה מתועדים בתיק הרווחה. לו בדתה המתלוננת את הסיפורים מליבה, לא היתה מעידה בבטחון רב כי הדברים מתועדים בתיק הרווחה ומסתכנת בכך שיוזמן התיק ויתברר כי שיקרה; שלישית, נסיון החיים מלמד, לצערנו, כי לא אחת נשים (והדבר נכון גם לגבי קורבנות אלימות פיזית ומינית אחרים) החוות יחס אלים מצד בני זוגם נמנעות מלהגיש תלונה במשטרה או כובשות את תלונתן והסיבות לכך רבות, סיבות שעל חלקן עמדה המתלוננת בעדותה - חשש מהבעל האלים והמכה; חשש להסלמת היחס מצד הבעל האלים; האמונה שהימנעות מהגשת תלונה תשמור על "סטטוס קוו" בריא או נסבל מצד הקורבן וכדומה.

26. המתלוננת סיפרה על יחסו של הנאשם כלפיה, עת היו בני זוג - יחס של קינאה ואובססיות (חשדו כלפיה שהיא משוחחת עם מאהב בטלפון), יחס של אלימות מילולית (איומים שהפנה כלפיה שידקור אותה וישחט אותה) ויחס של אלימות פיזית (בעיטה במתלוננת והפלתה לריצפה). עוד סיפרה המתלוננת, באופן שאושר על ידי הנאשם כפי שיפורט להלן, כי הנאשם "ניתק מגע" עם הקטין למשך כשנתיים, עד שבדיקת אבהות שדרש שתיערך אישרה כי הוא אביו של הקטין.

כאמור, המתלוננת סיפקה הסבר סביר ומתקבל על הדעת מדוע נמנעה מלהגיש תלונה כנגד הנאשם בזמן אמת ומדוע נמנעה מלהרחיב אודות אירועים אלה במסגרת ההודעה שנגבתה ממנה במשטרה (נ/1) והסתפקה בדיווח לרשויות הרווחה, אשר כפי שנראה להלן, פעלו לסייע למתלוננת.

27. כאן המקום להדגיש, ומסכים אני בנקודה זו עם דברי ב"כ הנאשם בסיכומיה, כי היה על המשטרה, ועל התביעה בעקבותיה, לעבות את החקירה סביב הגורמים שבאו במגע עם המתלוננת בתקופה הרלוונטית - כך היה מצופה כי תיגבה הודעה מסודרת ומקיפה מהעובדת הסוציאלית עידית פינצי-לוי לגבי דבריה של הנאשמת לאחר הארוע ולגבי דברים נוספים שמסרה לה המתלוננת לגבי עברה עם הנאשם; כך היה מצופה כי תיגבה הודעה מסודרת מהעובדת הסוציאלית הקודמת (מיכל) שהיתה בקשר עם המתלוננת; וכך היה מצופה שהמשטרה תתפוס את תיק הרווחה בעניינה של המתלוננת על מנת לבדוק אם אכן הדברים שמסרה במסגרת עדותה בבית המשפט מצאו ביטוי בדו"חות הגורמים המטפלים. ואולם, נראה ש"מחדל חקירתי" זה אין בו כדי לפגום בעדותה של המתלוננת - ראשית, כפי שצינתי לעיל, אין זה סביר כי המתלוננת תעיד שסיפרה לגורמי הרווחה אודות מעשי הנאשם ותספר שאלה תיעדו הדברים מפיה, מקום שהיא יודעת שניתן בנקל לעיין בתיק הרווחה ולהפריך דבריה; שנית, דבריה של המתלוננת מתחזקים ומתאשרים במכתב שהפנתה עו"ס ברק-ינאי למשטרה ביום 17.9.14 (ת/1) לפיו ניכר היה במתלוננת שהיא חיה "בתחושת פחד וחרדה מתמדת" וכי "בעבר קיבלה הסבר לגבי יציאה למקלט וכיום אינה מעוניינת בכך" - ללמדך, כי תחושת הפחד של המתלוננת מהנאשם לא "נולדה" לאחר הארוע נשוא כתב האישום, אלא מדובר בפרק זמן ארוך יותר וכן, כי הוצעה למתלוננת בעבר האפשרות לעבור למקלט לנשים מוכות, אך היא סירבה. כלומר, גם לשיטת גורמי הרווחה, בין הנאשם למתלוננת "עבר" במסגרתו הוצע לה לשהות במקלט; שלישית, אינדיקציה נוספת לכך שהמתלוננת חוותה אלימות פיזית

או מילולית (או משני הסוגים גם יחד) מצד הנאשם ניתן למצוא במזכרים שערכו השוטרים השונים עת שוחחו עם המתלוננת וניסו לגרום לה להגיע לתחנת המשטרה ולספר על הארוע - ראה נ/א3', שם מסרה המתלוננת כי "זה לא דבר חדש, פשוט עכשיו זה בא אחרי הרבה זמן שזה לא היה" ו-נ/ב3', שם מסרה המתלוננת ש"היא רואה מה קורה כשפונים למשטרה".

28. אינני מקבל דברי ב"כ הנאשם לפיהם יש להתעלם מדברי המתלוננת ככל שאלה לא נוגעים לעובדות כתב האישום או ליחסו של הנאשם כלפיה בעבר. בחומר הראיות אינדיקציות, בין היתר מפי המתלוננת, לכך שהיא חוותה אלימות, בין פיזית ובין מילולית, מצד הנאשם בעבר. ברור כי קיים תיק רווחה ושהמתלוננת מלווה על ידי גורמי הרווחה וההגנה נמנעה מלהגיש בקשה לקבלת חומר חקירה זה על מנת לבחון אם דברי המתלוננת סותרים את שתועד בתיק הרווחה. על כן, בהחלט ניתן להסתמך על דברי המתלוננת, גם אם אלה לא מצאו ביטויים בכתב האישום.

הארוע במרכז הקשר

29. כאמור, סיפרה המתלוננת כי במפגש במרכז הקשר, לאחר שהקטין זרק את הגלידה והחטיף על הריצפה וסירב לגשת אל הנאשם, קילל הקטין את הנאשם ואמר לו "בן זונה". הנאשם, בתגובה, אמר לקטין "**חכה חכה אני אבוא לאן שאתה לומד ואני אראה לך מה זה**".

אף כי אני נותן אמון מלא בדברי המתלוננת לגבי תיאורה את התרחשות הארוע ולגבי המלל שאמר הנאשם לקטין, לרבות התנהגותו במרכז הקשר בעת אמירת הדברים, וחרף העובדה כי ביום 5.2.15 דחיתי את בקשת ב"כ הנאשם לזכותו מפרט אישום זה עם תום פרשת התביעה בהתאם לסעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], תשמ"ב-1982 (ראה החלטה בעמ' 39-40 לפר'), הרי שכעת, בתום המשפט, כאשר נדרש מהתביעה לעמוד בנטל הוכחה של "מעבר לספק סביר" על מנת להוכיח את התקיימות יסודות העבירה, אני קובע כי התביעה לא עמדה בנטל זה.

30. סעיף 192 לחוק העונשין קובע: "**המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים**".

אכן, כעולה מעדות המתלוננת, הקטין הגיב בפחד כלפי האמירה מצד הנאשם; ניתן אף להניח, כי קטין אחר בנעליו של בנה של המתלוננת, היה מגיב באותה צורה, היינו היה מגיב בחשש - זאת יש לזכור, עת מדובר בקטין כבן 3.5 שנים, אשר החל להיפגש עם אביו באופן סדיר אך לאחרונה. עוד עולה מן הנסיבות, כי דבריו של הנאשם כלפי הקטין נועדו "להפחידו או להקניטו", וסברה זו מתחזקת נוכח הכחשתו הגורפת של הנאשם כי אמר את הדברים והיעדר הסבר מצידו לכוונה שלוותה לאמירת הדברים.

ואולם, עדיין נשאלת השאלה האם הדברים שהפנה הנאשם כלפי הקטין מהווים איום קונקרטי, מסוים ומוחשי "**בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו**" של הקטין? כיצד יש לפרש את דבריו של הנאשם כלפי הקטין "חכה חכה אני אבוא לאן שאתה לומד ואני אראה לך מה זה"? האם יש לפרשם, בהכרח, כפגיעה שלא כדין בקטין?

נראה שהתשובה לשאלה זו מעורפלת ומכל מקום, כלל לא ברור שיש להעניק לדברים פירוש שמתיישב עם אשמתו של הנאשם, דווקא.

על מנת להבהיר את התמונה יש לשוב לנסיבות המקרה - הנאשם הגיע למרכז הקשר על מנת להיפגש עם בנו, לאחר ששתי פגישות קודמות עימו עלו יפה והאינטראקציה ביניהם היתה חיובית; להפתעת הנאשם, הקטין סירב לעבור לידי ואף זרק על הריצפה את הגלידה והחטיף שאחז; לאחר מכן, הקטין קילל את הנאשם ואמר לו "בן זונה". בשלב זה, תוך שהנאשם נעלב מאוד מתגובתו של הקטין, וכדי להעמידו במקומו נוכח התנהגותו הפוגענית והעולבת, אמר הנאשם לקטין כי "הוא יראה לו מה זה". גם אם מדובר בהתבטאות חריפה כלפי הקטין וגם אם מדובר באמירה שבאה, מבחינת הנאשם, לחנך את הקטין ולהעמיד אותו במקומו - אמירה זו אינה ספציפית ואינה כוללת את הרכיב של "פגיעה שלא כדין". האמירה "אני אראה לך מה זה" סובלת פירושים שאינם בהכרח מהווים פגיעה "שלא כדין" בקטין, כגון, צעקות, חינוך, ענישה, שלילת צעצועים או ממתקים כאקט ענישתי וכדומה. רוצה לומר, אף אם ההתבטאות אינה מוצלחת, בלשון המעטה, כלפי הקטין, עדיין נראה כי אינה מקיימת את יסודותיו העובדתיים של סעיף העבירה.

לענין זה ראה דברי בית המשפט העליון בע"פ 3779/94 **חמדני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(1) 416, 408: **"בית משפט זה דן לא אחת בשאלה מתי ביטוי שיש בו 'איום' יוצא מגדר אמירה או אזהרה מותרת מפני רעה עתידית צפויה והופך להתנהגות אסורה. ניתן לזהות איום אסור בין היתר על פי הנסיבות שבהן ניתן לו ביטוי, ועל פי המסר הגלום בו שנועד להטיל אימה ביחס לדרך פעולתו של המאיום. יש שהמסר ונסיבות העברתו הופכים את הביטוי מאזהרה מותרת לאיום אסור. כמו כן, יש משקל רב למבחן העזר שקבע בית משפט זה לאיתור האיום, 'האם יש לדובר שליטה או השפעה על אפשרות התממשות של הסכנה שעליה הוא מתריע? אם התשובה היא בחיוב - הדובר שולט על התממשות האזהרה - יש לראותו כמאיים, ולא אך כמזהיר'..."**

וראה גם לענין זה ע"פ 103/88 **ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373, בעמ' 380.

31. לסיכום נקודה זו, הנאשם אכן רצה להפחיד את הקטין, ונראה שאף השיג מטרה זו, אך לא נקט בלשון המאיימת בפגיעה שלא כדין בקטין, ומהתיבה "הפתוחה" בה נקט, לא ניתן לשלול כוונה לנקיטה באמצעים אחרים כנגד הקטין, שאינם בהכרח בניגוד לדין, הכל כמפורט לעיל.

32. לאור האמור לעיל, אני קובע כי לא הוכח שהנאשם ביצע עבירת איומים כלפי הקטין.

האיום בשיחת הטלפון עם המתלוננת

33. גם בענין שיחת הטלפון עם הנאשם, אני מאמץ את דברי המתלוננת, המהימנים עלי, ואשר להם נמצאו חיזוקים בחומר הראיות.

המתלוננת הסבירה כי לא חשבה להתקשר לנאשם למחרת היום, ועשתה כן בעצת הגנתה של הקטין, לה סיפרה את שארע במרכז הקשר. לדבריה, הנאשם החל לצרוח בשיחת הטלפון ואיים עליה כי **"יוריד אותנו, את כל מי שבסביבה שלו... יוריד את כל מי שמלמד את אליחי וכל מי שבסביבה שלו וגם את האחים שלי"**. לדבריה, בשלב זה, ניתקה את השיחה.

34. דבריה של המתלוננת נתמכים במזכר שערכה העובדת הסוציאלית עידית פינתי-לוי (ת/7), לפיו פנתה אליה המתלוננת למחרת הארוע וסיפרה לה אודות התנהגותו של הנאשם כלפי הקטין ואודות האיום שהשמיע בשיחת הטלפון. אמנם העו"ס כתבה במזכר, מפיה של המתלוננת, כי הנאשם אמר "אני אוריד את כולכם, אני אחנוק את כולכם", ובכך סתירה, לכאורה, לדברי המתלוננת בהודעתה (נ/1, ש' 25) ובעדותה (עמ' 6, ש' 8; עמ' 6, ש' 23) - ואולם, אין בכך כדי לפגום במהימנות המתלוננת שכן אין לשלול שהעו"ס לא דייקה בכתיבת המלל המדויק שאמרה לה המתלוננת. כך גם לגבי ניואנסים במלל המדויק אותו מסרה המתלוננת בהזדמנויות השונות (ראה עמ' 48 לסיכומי ב"כ הנאשם).

35. הפגישה של העובדות הסוציאליות עם המתלוננת בביתה והמכתב שנשלח בעקבות כך למשטרה (ת/1); ההתרשמות של עו"ס ברק-ינאי מהתנהגות המתלוננת ומחששה מהנאשם; המזכרים הרבים שנכתבו על ידי החוקרים אשר ניסו לשכנע את המתלוננת למסור הודעה במשטרה על שאירע, ותגובת המתלוננת שסירבה להגיש תלונה והביעה חששה מהנאשם לאור נסיון העבר עימו; ועדת המסוכנות שהתכנסה בעניינה של המתלוננת וההצעה בעבר להעבירה למקלט לנשים מוכות - כל אלה מחזקים עד מאוד את גירסת המתלוננת ותומכים בה.

36. ההגנה טענה בסיכומיה כי המתלוננת בודה סיפורים אודות הנאשם כאשר כל סיפור נבחר בהתאם לצרכיה. כך, למשל, פנתה לרווחה בשל מצוקה כלכלית וכך התלוננה בפני עו"ס עידית למחרת הארוע בשל תלונה אודות ההתנהלות במרכז הקשר (עמ' 49) - לא התרשמתי שאלה הם פני הדברים. כבר כאן ייאמר, כי שיטת הפעולה בה נקט החוקר לוי כאשר בחר לגבות גירסת המתלוננת בטלפון ולהעלות הדברים על גבי מזכר (ת/5) אינה ראויה, אינה רצינית ויש בה כדי לגרום עוול למתלוננת. התרשמתי כי הדברים נרשמו על ידי החוקר לוי באופן לא מדויק, הוא לא ידע לומר אם שמע את גירסת המתלוננת והעלה את הדברים על הכתב כמיקשה אחת או שכתב את הדברים מפי המתלוננת כהווייתם ובזמן אמת. בכל מקרה, משהופנתה המתלוננת לדברים שנרשמו, כביכול, מפיה על ידי החוקר לוי, טענה שהדברים, כפי שנרשמו, לא נאמרו על ידה. בשל כך, לא ניתן למזכר שערך החוקר לוי (ת/5) משקל בשל העובדה שלא ניתן לסמוך על מידת הדיוק שבו.

37. ההגנה אף ביקשה שלא להאמין למתלוננת אודות התכנסות ועדת מסוכנות בעניינה (עמ' 49). ואולם, דברי המתלוננת נתמכים בעדות עו"ס ברק-ינאי ובמכתב שכתבה למשטרה (ת/1). יתרה מזו, גירסת המתלוננת בענין זה היתה ידועה להגנה ובכל זאת, בחרה ההגנה שלא להפנות שאלות בענין זה לעו"ס ברק-ינאי או לעו"ס עידית לוי-פינצי או לבקש להזמין את תיק הרווחה על מנת להפריך הטענה.

38. ב"כ הנאשם טענה כנגד המתלוננת שלא ידעה למסור באופן מדויק מי שמע את האיום כלפי הקטין; מדוע לא צעקה כלפי המאבטח במרכז הקשר שיעזור לה; כיצד יתכן שהנאשם רותח וכועס סביב המתלוננת והקטין והעובדת הסוציאלית מנסה לדרבן את הנאשם לשחק עם הילד (עמ' 50) - על כל אלה נמסרו תשובות על ידי המתלוננת והן מקובלות עלי. המתלוננת מסרה שם של עובדת במרכז הקשר שהיתה עדה להתרחשות חלק מהארוע (סילביה) וציינה שהיתה שם מתנדבת נוספת (עמ' 15, ש' 4 ואילך). עוד סיפרה שהאיום הופנה כלפי הקטין בשפה האמהרית, כך שברור שהנוכחים לא יכולים היו להעיד אודות תוכן הדברים. המתלוננת סיפרה כי אף היא התפללה אודות התנהגותו של המאבטח שלא איפשר לה לצאת מהמקום. מכל מקום, שמות המעורבים נמסרו על ידי המתלוננת ולו היתה חפצה ההגנה לסתור דבריה, יכולה היתה לקרוא המעורבים לעדות. המתלוננת אף הסבירה כי האחראית על המפגש ניסתה

לקרב בין הנאשם לבין הקטין, למרות שהאווירה היתה טעונה ומתוחה ואף הסבירה לה את הדינמיקה שנוצרת לפעמים בין הורה לבנו.

39. לא ראיתי סתירה מהותית בין הודעתה של המתלוננת במשטרה (נ/1) לבין עדותה בבית המשפט לגבי התנהלותו של הנאשם ותגובתו כלפי הקטין. גם בהודעה במשטרה וגם בעדותה בבית המשפט תיארה המתלוננת כי הנאשם התעצבן ובא בטענות כלפי המתלוננת שהיא ומשפחתה עושים שטיפות מוח לקטין ומסיתים אותו כנגדו, אם כי בעדותה בבית המשפט, מטבע הדברים, הרחיבה המתלוננת אודות ההתרחשויות בארוע (ראה נ/1, ש' 10; עמ' 5, ש' 8; עמ' 14, ש' 19-27).

40. ב"כ הנאשם הפנתה לעובדה שהמתלוננת צחקה כשהנאשם הזכיר את אחיה בדברי האיום שהשמיע באזנה (נ/1, ש' 28) וטענה כי תגובה זו "אבסורדית", אולם המתלוננת התייחסה לנקודה זו והסבירה: "הוא מדבר ככה אלי בזמן שהוא חי איתי, הוא מאיים רק מול הפנים שלי, מול האחים שלי הוא לא היה אומר את זה. הוא היה מאיים עליהם רק מולי, איתם הוא היה צוחק. זה הצחיק אותי שהגיע איום בטלפון על האחים שלי, אחרי תקופה כל כך ארוכה. הוא האשים את כל העולם בחינוך של הבן שלי" (עמ' 7, ש' 8).

41. ההגנה הרחיקה לכת וטענה כי המתלוננת יצרה פרובוקציה בכוונה במרכז הקשר והביאה את הקטין לפרוק תסכוליו כלפי הנאשם, כשהאחראית מנסה להרחיקה מהמקום. הטענה היא שהמתלוננת לא רצתה להגיש תלונה במשטרה, אולם הענין יצא מכלל שליטה ו"התגלגל" למשטרה ובעקבות לחץ שהופעל עליה, כמו גם מעצרו של הנאשם, החליטה להעליל עליו (עמ' 52-53). טענה זו, שאין לה אחיזה בחומר הראיות, שלא הובאו לגביה עדים (דוגמת האחראית במרכז הקשר) ושנשללת במכתב העו"ס (ת/1) ובמזכרי השוטרים - יש לדחות.

42. לסיכום, עדותה של המתלוננת נמצאה אמינה ומהימנה עליו, ונמצאו לה חיזוקים בדברי העובדות הסוציאליות ומזכרי השוטרים, אשר בין היתר, שיקפו מצב נפשי אשר גם בו יש כדי לסייע לעדותה.

43. לעומת זאת, הנאשם לא הותיר בי רושם אמין ועדותו התאפיינה בחוסר הגיון ובחלקה אף חיזקה את עדות המתלוננת, כמפורט להלן:

א. לנאשם לא היה הסבר תקף כיצד ראה עצמו כאב טוב ואוהב אם היה בנתק עם בנו הקטין משך זמן ממושך של כשנתיים וחצי (ת/3, ש' 2). עוד לא היה לנאשם הסבר מדוע משך כל התקופה סירב לשלם מזונות לבנו הקטין ומדוע דרש לבצע בדיקת אבהות. בענין זה טען לראשונה בחקירתו הנגדית כי המתלוננת "התחילה להגיד שהילד לא שלי" (עמ' 42, ש' 9) ובהמשך, טען שלא ראה את בנו כשנתיים וחצי כי "לא הסתדר עם ההורים שלה" (עמ' 42, ש' 19). גירסה זו תמוהה בעיני, שכן כיצד המתלוננת טוענת מחד שהילד אינו של הנאשם ומאידך מגישה תביעה לקבלת דמי מזונות עבור הילד?

ב. תמיכה בגירסת המתלוננת לפיה הנאשם היה אובססיבי לגביה וחשד בה שהיא מדברת בטלפון עם מאהב, ניתן למצוא בהודעת הנאשם ת/3 ובעדותו. בשני המקומות ראה הנאשם להדגיש כי אמר למתלוננת "לא מעניין אותי

עם מי את מנהלת את החיים שלך, ומי נכנס לך לדירה... (ת/3, ש' 24); "אני לא אכנס לחיים הפרטיים שלך... אבל תדאגי שאנשים לא ילמדו אותו קללות" (עמ' 41, ש' 20) - אמירות אלה, על רקע בדיקת האבהות שביקש הנאשם לבצע, מחזקים גירסת המתלוננת לפיה הנאשם היה קנאי לה ועדיין חושד במי "שנכנס לה לדירה".

ג. הנאשם אישר כי לאחר הארוע במרכז הקשר חש פגוע ונסער והרגיש שהמתלוננת "מסיתה אותו (את הקטין - א.ש.) עליי", עד כדי כך שלא ישן כל הלילה (ת/3). כמו כן, אישר כי בשיחת הטלפון למחרת היום, צעק על המתלוננת. עוד אישר כי המתלוננת ניתקה את השיחה. סערת הרוחות בה היה נתון, על רקע כעסו הרב כלפי המתלוננת, תומכים באפשרות כי צעקותיו על המתלוננת בשיחת הטלפון כללו דברי איום.

ד. עוד יאמר כי בהודעתו במשטרה (ת/3) טען הנאשם שניתוק השיחה מצד המתלוננת בא על רקע העובדה שצעק עליה, ובבית המשפט טען כי הניתוק בא מאחר שהיה מאחורי משאית והיה "רעש קצת", ולכן המתלוננת אמרה "טוב טוב" וניתקה (עמ' 41, ש' 20).

ה. דבריו של הנאשם לפיהם המתלוננת החליטה להגיש נגדו תלונה מאחר ואמר לה שאין בכוונתו להמשיך ולשלם מזונות עבור הקטין (ת/3, ש' 57) אינם נכונים - ראשית, כלל הראיות מצביעות על כך שהמתלוננת ניסתה להימנע, ככל שניתן, מהגשת תלונה כנגד הנאשם. נדרשו שתי עובדות סוציאליות ושלושה חוקרים על מנת לשכנע את המתלוננת למסור הודעה במשטרה; שנית, נסיון העבר לימד שאפילו בעובדה שהנאשם נמנע במשך שנתיים וחצי לשלם מזונות עבור הקטין ואף התכחש לאבהותו, לא היה כדי להניע את המתלוננת להגיש כנגדו תלונה. ומדוע שתבחר לעשות כן עכשיו, דווקא?

44. לאור האמור לעיל, מצאתי להעדיף את גירסת המתלוננת, אשר נמצא לה סיוע בחומר הראיות, על פני גירסתו של הנאשם בה לא נתתי אמון.

45. סוף דבר, אני מרשיע את הנאשם בעבירת איומים, בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין, שביצע כלפי המתלוננת בשיחת הטלפון מיום 8.9.14 במסגרתה אמר לה שהוא "יוריד" אותה, את אחיה ואת כל מי שבסביבה של הקטין ומלמד אותו לדבר כפי שדיבר - זאת בכוונה להפחידה.

ניתנה היום, ל' שבט תשע"ה, 19 פברואר 2015, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד אריאל אודרברג, הנאשם וב"כ עו"ד אורנית מרום.